

antwoord te geven, nadat de Fransche bevelhebber zijn meening zou kenbaar gemaakt hebben; het eerste bewijs dat hier zonder machtiging der Fransche bevelhebbers niets gedaan kon worden. Na kolonel Spiering verscheen majoor Elzevier, die voor zijn persoon en voor een kleerenmagazijn in den Doelen aan het corps landzaten behoorende protectie verzocht. Voor zijn persoon werd hem de protectie toegezegd. Het magazijn beschouwde de Raad echter als van rechtswege behoorende tot den buit der Franschen. Ook den officier, die het bevel voerde over het hospitaal op Fijenoot en kwam vragen hoe hij moest handelen, werd geantwoord, dat over deze zaak eerst met den Franschen bevelhebber gesproken moest worden.

Op het bericht, dat de Fransche troepen naderden, werd de burger Van den Bijlaard, stadsmajoor, aangewezen om hun tegemoet te gaan en naar de Grootemarkt te geleiden, waar Pieter Paulus, vergezeld door de raden Herman Forsten, Jacob Reepmaker, Pieter Ellinckhuysen en Dirk Heyting, hen zou ontvangen. Deze plannen werden echter geheel in de war gestuurd door de plotselinge aankomst voor het Raadhuis van eenige Franschen onder bevel van den officier Renard. Dezen maakten deel uit van een detachement bestaande uit 100 man ruitery, 300 man voetvolk en 100 Dordtsche schutters. Onder hen bevond zich de officier Herman van Loon, van wien, omdat hij als eerste Franschman de stad was binnengekomen, de graveur Kitsen een fraai portret maakte, dat tegen een gulden en vier stuivers verkrijgbaar gesteld werd. Deze troep was volstrekt niet bestemd geweest om de stad te bezetten, doch had slechts een verkenning willen doen. Geen tegenstand vindende, waren zij echter de stad maar ingetrokken. Als men de Rotterdamsche Courant moet gelooven, was deze intocht in de beste orde geschied onder „een onbeschrijfelijk gejuich des volks, dat in een verbazende menigte toegeloeid was”. De courant deelt verder nog mede, dat het dien avond zoo stil op straat was alsof er den ganschen dag niets gebeurd was, „hebbende de waakzaamheid en ijver der burgerij eene algemeene gerustheid verwekt”. Pieter Paulus was nu genoodzaakt zijne welkomstrede inderhaast tot